

ролята си . . . отговаряше единъ нисъкъ, русъ, грапавъ момъкъ, облѣченъ също съ костюмъ на испански грандъ, съ лице нацапано съ дебелъ пластъ бѣлило и пудра.

— Нѣжностъ — нѣжностъ, подземаше царьтъ, но защо я прѣгрѣщашъ истинската? Ти даже веднажъ я цалуна по ухото, Даринка се дръпна, а ти искаше по устата! Запрѣтывамъ ти, господине! И царьтъ доби свирѣпъ видъ.

— Бартовичъ, обърна се къмъ испанский грандъ единъ другъ актьоръ, който изпълняваше службата и на режиссьоръ;—на сцената подобни движения, които показватъ нѣжностъ, любовъ и прочие, се праватъ присторени . . . Ти само показвашъ видъ, че прѣгрѣщашъ, а въ сжщностъ не се долѣпяшъ . . . Влѣхвовъ има право.

— Разумѣва се, разумѣва се: „на голо шега не бива“ обади се оттатъкъ единъ другъ гласъ.

Бартовичъ изглѣда прѣзрително режиссьора.

— Моля, урокъ нещж . . . Ти когато отиваше азъ се връщахъ . . . Колкото за въ мимиката, господине, тамъ азъ съмъ гений.

Режиссьора поглѣдна съжалително „гения“ и безъ да му възрѣзи, обърна се къмъ царя.

— Влѣхвовъ, и на тебе, позволи, да ти направж една нужна бѣлѣжка. Защо глѣдашъ въ сцената така кръвнишки? Гледай, напротивъ, ухилено, усмихнато. Тѣй ти слѣдва.

— Азъ знамъ, знамъ хубаво... Но тури се на моето мѣсто, когато този будала си позволява да прави скандали прѣдъ публиката.

— Млъкъ! че ти испивамъ кръвѣта! искрѣска Бартовичъ и цѣлъ позеленѣ даже прѣзъ бѣлилото си.